

บทที่ 4

วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่อง

จากการศึกษาวรรณยุกต์ของภาษาลาวแก้ว ในคำเดี่ยว และ ในคำสองพยางค์มาแล้วข้างต้น ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาวรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องไปทีละวรรณยุกต์ โดยในการศึกษาวรรณยุกต์แต่ละวรรณยุกต์นั้น การเรียกชื่อของเสียง เช่น เสียงตก เสียงขึ้น หรือเสียงระดับ ฯลฯ นั้น เป็นการเรียกเพื่อแบ่งกลุ่มของเสียงในแต่ละวรรณยุกต์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นการเรียกวรรณยุกต์นั้นให้แยกออกจากวรรณยุกต์อื่นๆ ซึ่งแบบหลังจะพบได้ในบทที่ 5 ต่อไป

วรรณยุกต์ 1

วรรณยุกต์ 1 ในคำเดี่ยวมีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น และในคำสองพยางค์ทั้งพยางค์หน้าของคำที่เน้นย้ำและไม่เน้นย้ำ พยางค์หลังของคำที่ไม่เน้นย้ำ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก ส่วนในพยางค์หลังของคำที่เน้นย้ำมีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง หนักเบา	0 {17}		I {22}		II {8}	
	เสียงวรรณยุกต์	43 {16}	44 {1}	42 {13}	43 {9}	42 {7}
นางมี	10	-	7	2	2	1
นางคำ	2	-	4	3	2	-
นางลิ้ม	4	1	2	4	3	-

ตารางที่ 12 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.1 มีสัญลักษณ์ต่างๆซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือเสียงตก ได้แก่ 42, 43, 52 และเสียงระดับ ได้แก่ 44 เสียงทั้งสองกลุ่มปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ คือ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก พยางค์ที่ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.1 เป็นเสียง 43 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44 ซึ่งพบปรากฏเพียง 1 ครั้งเท่านั้น ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้บอกภาษาเปล่งเสียงพยางค์นี้เร็วและเบามาก เสียงนี้จึงเป็นเสียงสูงระดับ (ดูภาคผนวก ข นางลัม 1)

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและลงเสียงหนักพิเศษ สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.1 เป็นเสียง 42 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 43 และ 52 ตามลำดับ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพบเสียง 43 ในอัตราที่ใกล้เคียงกับเสียง 42 ถึงแม้ว่าเสียงสองเสียงนี้ไม่ปรากฏในลักษณะแปรอิสระในข้อมูล แต่ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่าใช้สองเสียงนี้ในลักษณะแปรอิสระกันได้ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษพบเสียง 52 เพียง 1 ครั้ง (ดูนางมี 20) ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้บอกภาษามีความตั้งใจมากกว่าปกติในขณะที่เปล่งเสียงพยางค์นี้

2. วรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียง พยางค์	0 {8}		I {15}			II {1}
	เสียงวรรณยุกต์	43 {4}	33 {4}	42 {8}	43 {6}	33 {1}
นางมี	2	-	5	2	-	-
นางคำ	-	4	1	2	1	-
นางลัม	2	-	2	2	-	1

ตารางที่ 13 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.1 มีสัทลักษณะเป็น 2 กลุ่มคือ เสียงตก ได้แก่ 42, 43, 442 และเสียงระดับ ได้แก่ 33 เสียงตกปรากฏในพยางค์ทั้งสามแบบ คือ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.1 มีสัทลักษณะเป็นเสียง 43 และ 33 สังเกตเห็นว่าเสียง 33 นั้น ปรากฏในข้อมูลของผู้บอกภาษาคนเดียว คือ นางคำ ในขณะที่ผู้บอกภาษาอีก 2 คน ใช้เสียง 43

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.1 มีสัทลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 42 และ 43 และสัทลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33 ซึ่งพบปรากฏเพียง 1 ครั้ง ในข้อมูลของผู้บอกภาษาคนเดียว คือ นางคำ

และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สัทลักษณะของ ๖.1 เป็นเสียง 442 เท่านั้น ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดมีความตั้งใจเป็นพิเศษขณะเปล่งเสียงพยางค์นี้

สัทลักษณะของ ๖.1 ที่กล่าวข้างต้นปรากฏกับพยางค์ที่อยู่ภายในข้อความเท่านั้น จากข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยไม่พบ ๖.1 ในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ เนื่องจากในภาษานี้มีคำหรือข้อความแสดงคำถาม เช่น "บ่", "หรือ", "แมน่" ฯลฯ อยู่ท้ายข้อความ

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยได้ทดลองให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำพูดต่อเนื่องที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ และให้ออกเสียงเป็นคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม เช่น "ไปสาย" ในความหมายว่า "ไปสายหรือ" ปรากฏว่า ๖.1 จะมีสัทลักษณะเป็นเสียงตกขึ้น คือ 324, 434 หรือ 435 สองเสียงแรกปรากฏเมื่อผู้พูดถามแบบทั่วไป เสียงสุดท้ายเมื่อผู้พูดไม่เห็นด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า เสียงตกขึ้นในลักษณะนี้ ผู้วิจัยได้พบในข้อมูลคำสองพยางค์ครั้งหนึ่ง ในคำว่า "ข้าสาร" [45 324] สัทลักษณะดังกล่าวเป็นสัทลักษณะไม่ธรรมดาปรากฏเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดรู้สึกสับสนและไม่แน่ใจ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามอีกประเภทหนึ่ง มีคำแสดงคำถามที่ต้นหรือกลางข้อความ ได้แก่คำว่า "ไผ" (ใคร), "เป็นหยัง"(ทำไม), "มีอใด" (เมื่อไร) ฯลฯ ในกรณีนี้ ๖.1 ที่ปรากฏในพยางค์สุดท้ายจะมีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก

3. วรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง หนักเบา	0	I		II						
	{5}	{20}		{20}						
เสียงวรรณยุกต์	43 {5}	42 {15}	43 {5}	225 {8}	442 {4}	555 {3}	25 {2}	552 {1}	324 {1}	424 {1}
นางมี	1	3	3	3	2	1	-	1	-	-
นางคำ	-	8	1	3	1	-	2	-	-	-
นางล้ม	4	4	1	2	1	2	-	-	1	1

ตารางที่ 14 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.1 มีสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือเสียงตก ได้แก่ 42, 43, 442, 552 เสียงขึ้น ได้แก่ 25, 225 เสียงตกขึ้น ได้แก่ 324, 424 และเสียงระดับ ได้แก่ 555 เสียงตกปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงขึ้น เสียงตกขึ้น และเสียงระดับ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษเท่านั้น

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สัญลักษณ์ของ ๖.1 เป็นเสียง 43 เท่านั้น

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.1 เป็นเสียง 42 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 43 เสียงสองเสียงนี้สามารถปรากฏแบบแปรอิสระกัน

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ พบว่าสัญลักษณ์ของ ๖.1 เป็นทั้งเสียงขึ้น เสียงตก เสียงตกขึ้น และเสียงระดับ ผู้วิจัยได้พบว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ ๖.1 มีสัญลักษณ์แตกต่างกันออกไป คือ ตำแหน่งของพยางค์ กล่าวคือพยางค์นั้น

เป็นตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่อง หรือเป็นตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้าย
ตำแหน่งดังกล่าวนี้เป็นตัวกำหนดสัญลักษณ์ของ ๖.1 ดูตารางที่ 15

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย					พยางค์อื่นๆ		
การลงเสียง หนักเบา	II {13}					II {7}		
เสียงวรรณยุกต์	225 {8}	25 {2}	555 {1}	324 {1}	424 {1}	442 {4}	555 {2}	552 {1}
นางมี	3	-	1	-	-	2	-	1
นางคำ	3	2	-	-	-	1	-	-
นางลิ้ม	2	-	-	1	1	1	2	-

ตารางที่ 15 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษ สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.1 เป็นเสียง 225 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 25, 555, 324 และ 424 เสียง 25 พบปรากฏในข้อมูลของผู้บอกภาษาคนเดียว คือ นางคำ ปรากฏเมื่อผู้พูดรู้สึกน้อยใจ (ดูนางคำ 14) และรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่พึงปรารถนาจะรู้อยู่แล้ว (ดูนางคำ 13) เสียง 555 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการตำหนิ (ดูนางมี 19) เสียง 324 และ 424 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ (ดูนางลิ้ม 3, 4)

ในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 442 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 555 และ 552 เสียง 555 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการยืนยัน (ดูนางลิ้ม 7) หรือตำหนิ (ดูนางลิ้ม 8) เสียง 552 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ (ดูนางมี 17)

จะสังเกตเห็นว่าสัญลักษณ์ของ ๖.1 ในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ และพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เป็นเสียงตกขึ้น แต่ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม รูปร่างของเสียงตกขึ้น มีระดับสูงกว่า

4. สรุป

ว.1 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า แบบคำถาม และแบบเน้นย้ำ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก และเสียงขึ้น (เสียงขึ้นในที่นี้หมายถึงรวมถึงเสียงตกขึ้นด้วย) และเสียงระดับ ดังนี้ (ดูตารางที่ 16)

คำพูดต่อเนื่อง															
บอกเล่า					คำถาม					เน้นย้ำ					
-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		
0	I	II	I	II	0	I	II	I	II	0	I	II	0	I	II
ต			ต		ต			ตข ต		ต ร			ต ข ตข ร		

ข = ขึ้น ตข = ตกขึ้น ต = ตก ร = ระดับ

ตารางที่ 16 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 1 ในคำพูดต่อเนื่อง

ก) ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ว.1 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงตก ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ข) ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม สัญลักษณ์ของ ว.1 มีทั้งที่เป็นเสียงตก และเสียงตกขึ้น

เสียงตก ปรากฏในพยางค์ที่อยู่ในตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ยกเว้นพยางค์ที่อยู่ในตำแหน่งสุดท้ายของข้อความซึ่งมีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นแบบใดก็ได้ใน 3 แบบ

เสียงตกขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่อยู่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ซึ่งไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นแบบที่ลงเสียงหนักหรือที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ค) ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ สัทลักษณะของ ๖.1 มีทั้งที่เป็น เสียงตก เสียงขึ้น เสียงตกขึ้น และเสียงระดับ

เสียงตก ปรากฏในพยางค์ที่อยู่ในตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นแบบใดก็ได้ใน 3 แบบ และปรากฏในพยางค์สุดท้ายของข้อความที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก

เสียงขึ้น เสียงตกขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่อยู่ในตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ พยางค์ดังกล่าวเป็นแบบที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษ

เสียงระดับ ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ทั้งในตำแหน่งสุดท้าย และตำแหน่งอื่นๆของข้อความ เสียงนี้มีลักษณะพิเศษ คือเป็นเสียงสูงระดับที่มีความยาวมากเป็นพิเศษ ผู้พูดใช้เพื่อเป็นการยืนยันคำพูด หรือเพื่อเป็นการตำหนิ

กล่าวโดยสรุปในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.1 มีสัทลักษณะเป็นเสียงตก ได้แก่ 42, 43, 442, 52, 552 เสียงระดับ ได้แก่ 33, 44, 555 เสียงขึ้น ได้แก่ 25, 225 และเสียงตกขึ้น ได้แก่ 324, 424, 435

สัทลักษณะธรรมดา ได้แก่ เสียงตก ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ยกเว้น พยางค์สุดท้ายของข้อความที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ยกเว้น พยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษ

สัทลักษณะไม่ธรรมดา ได้แก่ เสียงขึ้น เสียงตกขึ้น และเสียงสูงระดับ เสียงขึ้น ปรากฏในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

เสียงตกขึ้น ปรากฏในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ และในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

เสียงสูงระดับ ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ในพยางค์ที่ลงเสียง
หนักพิเศษตำแหน่งใดก็ได้



ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ 2

ว.2 ในคำเดี่ยวมีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้นตก ในคำสองพยางค์ ว.2 ในพยางค์หน้าของคำที่เน้นย่ำ และที่ไม่เน้นย่ำ และพยางค์หลังของคำที่ไม่เน้นย่ำ มีสัทลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง และเสียงระดับ ส่วนในพยางค์หลังของคำที่เน้นย่ำ ว.2 มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้นตก ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาสัทลักษณะของ ว.2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง หนักเบา	0 {64}			I {68}				II {15}	
	เสียงวรรณยุกต์	32 {34}	33 {17}	22 {13}	32 {57}	22 {6}	33 {4}	21 {1}	32 {11}
นางมี	11	3	5	24	3	1	-	4	1
นางคำ	10	6	3	17	2	1	-	3	-
นางลิ้ม	13	8	5	16	1	2	1	4	3

ตารางที่ 17 : สัทลักษณะของวรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ว.2 มีสัทลักษณะต่างๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มคือ เสียงเลื่อนลง ได้แก่ 21, 32, 332 และเสียงระดับ ได้แก่ 22, 33 เสียงเลื่อนลงปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักเท่านั้น

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สัทลักษณะธรรมดาของ ว.2 เป็นเสียง 32 และสัทลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33, 22, และ 21 เสียง 33 และ 22 ปรากฏในอัตราที่ใกล้เคียงกัน โดยเสียง 22 ปรากฏเมื่อพยางค์ที่มายังหน้ามีจุดสิ้นสุดของเสียงที่ระดับ 2 เท่านั้น ในขณะที่เสียง 33

ปรากฏในปริบทที่กว้างกว่า กล่าวคือ เมื่อพยางค์ที่มาข้างหน้ามีจุดสิ้นสุดของเสียงระดับใดก็ได้ สำหรับเสียง 21 ปรากฏเพียง 1 ครั้ง เฉพาะในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ผู้วิจัยคิดว่าระดับเสียงของพยางค์นี้ต่ำกว่าธรรมดา เนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดและจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้าและข้างหลัง คือเสียง 21 และ 112 ตามลำดับ (ดูนางลิม 16)

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะธรรมดาได้แก่เสียง 32 เช่นเดียวกับในพยางค์อีก 2 แบบ สักลักษณะไม่ธรรมดาได้แก่เสียง 332 ซึ่งปรากฏเมื่อผู้พูดตั้งใจเน้นคำนั้นให้เด่น เสียง 332 นี้ปรากฏในตำแหน่งใดก็ได้ในข้อความ

2. วรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียงหนักเบา	0 {45}			I {55}						II {3}			
	33 {20}	22 {18}	32 {7}	32 {44}	35 {3}	334 {2}	33 {2}	22 {2}	224 {1}	332 {1}	32 {1}	332 {1}	445 {1}
นางมี	8	4	2	21	-	1	1	-	-	-	-	-	-
นางคำ	5	3	2	11	3	-	1	-	-	-	1	-	-
นางอิม	7	11	3	12	-	1	-	2	1	1	-	1	1

ตารางที่ 18 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.2 มีสักลักษณะต่างๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ เสียงเลื่อนลง ได้แก่ 32, 332 เสียงระดับ ได้แก่ 22, 33 และเสียงขึ้น ได้แก่ 224, 334, 35, 445 เสียงเลื่อนลงปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก เสียงขึ้นปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สักลักษณะธรรมดาของ ๖.2 เป็นเสียงระดับ ได้แก่เสียง 33 และ 22 สักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียงเลื่อนลง ได้แก่

เสียง 32 พบว่าเสียงทั้ง 3 เสียง คือ 33, 22 และ 32 สามารถปรากฏแบบแปรอิสระได้

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.2 มี สักลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง ได้แก่ 32, 332 เสียงระดับได้แก่ 22, 33 เสียงขึ้นได้แก่ 224, 334, 35 หากวิเคราะห์ในรูปแบบเต็มจะได้ผลว่าสักลักษณะธรรมดาของ ๖.2 ในบริบทนี้ได้แก่เสียง 32 เสียงอื่นๆที่เหลือเป็นสักลักษณะไม่ธรรมดา แต่ถ้าวิเคราะห์การปรากฏของเสียงในอีกรูปแบบหนึ่ง คือยึดตำแหน่งของพยางค์เป็นเกณฑ์ (ดูตารางที่ 19) จะได้ผลที่แตกต่างออกไป

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย					พยางค์อื่นๆ					
	I {7}				II {1}	I {48}				II {2}	
การลงเสียงหนักเบา											
เสียงวรรณยุกต์	35 {3}	334 {2}	224 {1}	32 {1}	445 {1}	32 {43}	33 {2}	22 {2}	332 {1}	32 {1}	332 {1}
นางมี	-	1	-	-	-	21	1	-	-	-	-
นางคำ	3	-	-	-	-	11	1	-	-	1	-
นางลิ้ม	-	1	1	1	1	11	-	2	1	-	1

ตารางที่ 19 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายสักลักษณะของ ๖.2 เป็นเสียงขึ้นได้แก่ 224, 334, 35 และเสียงเลื่อนลงได้แก่ 32

ผู้วิจัยพบว่า เสียงขึ้น ปรากฏเมื่อในข้อความนั้นไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ส่วนเสียงเลื่อนลง ปรากฏเมื่อในข้อความนั้นมีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

เสียงขึ้นทั้ง 3 เสียงอันได้แก่ เสียง 224, 334, 35 นั้น เสียง 334 เป็นเสียงที่ปรากฏทั่วไป เสียง 35 ปรากฏในข้อมูลของผู้บอกภาษาคนเดียว คือ นางคำ ส่วนเสียง 224 ปรากฏเพียง 1 ครั้ง ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นเพราะอิทธิพลของเสียง 22 ที่มาข้างหน้า (ดูนางลิ้ม 5)

ในพยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้าย สักลักษณะธรรมดาของ ๖.2 เป็นเสียง 32 และสักลักษณะไม่ธรรมดา เป็นเสียง 22, 33, และ 332 ผู้วิจัยไม่สามารถให้กฎเกณฑ์ได้ว่าเมื่อไรเสียง 33 และ 22 จึงจะปรากฏ เนื่องจากข้อมูลที่มีไม่มากพอ ส่วนเสียง 332 ปรากฏเมื่อผู้พูดตั้งใจเน้นคำนั้นให้เด่น (ดูนางลิม 3)

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียงขึ้น ได้แก่เสียง 445 ปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ส่วนเสียงเลื่อนลง ได้แก่เสียง 32 และ 332 ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆ เสียงสองเสียงนี้ปรากฏในข้อมูลเพียงเสียงละ 1 ครั้ง เสียง 332 ปรากฏเมื่อผู้พูดตั้งใจเน้นเสียงนี้ให้เด่น (ดูนางลิม 7)

3. วรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียงหนักเบา	0 {39}					I {53}			II {14}				
	32 {16}	22 {12}	33 {8}	44 {2}	43 {1}	32 {49}	33 {3}	43 {1}	343 {10}	353 {1}	453 {1}	355 {1}	44 {1}
นางมี	7	3	1	-	-	15	-	-	1	-	-	1	-
นางคำ	4	4	2	-	-	8	2	-	7	-	1	-	-
นางลิม	5	5	5	2	1	26	1	1	2	1	-	-	1

ตารางที่ 20 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.2 มีสักลักษณะต่างๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ เสียงเลื่อนลง ได้แก่ 32, 43 เสียงระดับ ได้แก่ 22, 33, 44 เสียงขึ้น ได้แก่ 355 และเสียงขึ้นตก ได้แก่ 343, 353, 453 เสียงเลื่อนลงปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก เสียงระดับปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงขึ้น และเสียงขึ้นตกปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษเท่านั้น

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สักลักษณะ
 ธรรมดาของ ๖.2 เป็นเสียง 32 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22, 33,
 44 และ 43

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เสียง 22 และ 33 ปรากฏในอัตราใกล้เคียงกัน และสามารถปรากฏแบบแปรอิสระกันได้ แต่การปรากฏแบบแปรอิสระกันนั้นพบปรากฏเพียง 1 ตำแหน่งเท่านั้น คือเมื่อปรากฏต้นข้อความและอยู่หน้าพยางค์ที่ลงเสียงหนักเสียง 32

เสียง 44 ปรากฏในบริบท $44 \overset{|}{44} \overset{|}{45}$ และ $45 \overset{|}{44} \overset{|}{44}$ (ดูนางลิม 16)

เสียง 43 ปรากฏในบริบท $44 \overset{0}{43} \overset{|}{44}$ และ $44 \overset{||}{43} \overset{|}{45}$ (ดูนางลิม 18)

การที่ระดับเสียงในกรณีเหล่านี้สูงขึ้นกว่าปกติ คงเป็นเพราะอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ที่มายังหน้าและข้างหลัง เป็นที่น่าสังเกตว่าในทุกกรณีผู้พูดพูดแบบประชิดประชัน ระดับเสียงของทั้งข้อความมีลักษณะสูงกว่าปกติโดยตลอด

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะของ ๖.2 เป็นทั้งเสียงขึ้นตกได้แก่เสียง 343, 353, และ 453 เสียงขึ้น ได้แก่เสียง 355 และ เสียงระดับได้แก่เสียง 44

สักลักษณะธรรมดาได้แก่เสียง 343 และสักลักษณะไม่ธรรมดาได้แก่เสียง 353, 453, 355 และ 44

เสียง 44 เป็นการเน้นย้ำเชิงประชิดประชัน ส่วนเสียง 353, 453 เป็นการเน้นย้ำเพิ่มขึ้นกว่าธรรมดา สำหรับเสียง 355 นั้นเข้าใจว่าได้แก่เสียง 353 เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ จึงลากเสียงให้ยาวออกไป ทำให้เป็นเสียง 355

(ดูนางมี 14) การลากเสียงเช่นนี้ เป็นวิธีแสดงการเน้นย้ำของภาษาลาวแฉ้วที่น่าสนใจ สามารถเกิดกับวรรณยุกต์ใดก็ได้ *

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ สักลักษณะธรรมดาของ ๖.2 ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก เป็นเสียงเลื่อนลง แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษเป็นเสียงขึ้นตก

ผู้วิจัยพบว่า เสียงเลื่อนลงนั้น มักปรากฏเฉพาะกับพยางค์อื่นๆ ที่ไม่ใช่พยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ** ส่วนเสียงขึ้นตก ปรากฏเฉพาะกับพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายที่ลงเสียงหนักและลงเสียงหนักพิเศษของข้อความเท่านั้น ยกเว้นเมื่อมีคำลงท้าย เช่น "เนาะ", "เลย", "เฮอะ" ฯลฯ ซึ่งไม่ได้ลงเสียงหนักปรากฏอยู่ท้ายข้อความ ๖.2 ที่ปรากฏหน้าคำลงท้ายดังกล่าวจะยังคงมีเสียงขึ้นตกอยู่

4. สรุป

๖.2 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า แบบคำถาม และแบบเน้นย้ำ มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง เสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงขึ้นตก (ดูตารางที่ 21)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* ดูกรณีของเสียง 555 ใน ๖.1 ข้อ 3 หน้า 71 และเสียง 44 ของ ๖.2 ข้างต้น

** ยกเว้น พยางค์ตำแหน่งสุดท้ายที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก ที่เป็นเรื่องและผู้พูดและผู้ฟังเข้าใจกันมาก่อน ซึ่งสักลักษณะของ ๖.2 จะเป็นเสียงเลื่อนลง

คำพูดต่อเนื่อง																	
บอกเล่า				คำถาม				เน้นย้ำ									
-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย							
0	I	II	0	I	II	0	I	II	I	II	0	I	II	0	I	II	
ร (ลล)	ลล (ร)	ร (ลล)	ลล (ร)	ร (ลล)	ลล (ร)	ข ลล ร	ร (ลล)	ลล ร	ร ลล	ข ลล	ร ลล	ข ลล	ร ลล	ข ลล	ร ลล	ข ลล	ร ลล

ขค = ชั้นตก ร = ระดับ ข = ชั้น ลล = เลื่อนลง

ตารางที่ 21 : สัทลักษณะของวรรณยุกต์ 2 ในคำพูดต่อเนื่อง

ก) ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ๖.2 มีสัทลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง และเสียงระดับ

เสียงเลื่อนลง และ เสียงระดับ** ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ คือ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ข) ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ๖.2 มีสัทลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง เสียงระดับ และเสียงขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* ตัวย่อของเสียงที่อยู่ในวงเล็บ หมายถึง เสียงที่อยู่ในวงเล็บมีจำนวนครั้ง การปรากฏน้อยกว่าเสียงที่ไม่ได้อยู่ในวงเล็บ

** ถึงแม้ในข้อมูลคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า จะไม่พบเสียงระดับปรากฏ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ แต่ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งไว้เสียงนี้ใน พยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษได้

เสียงเลื่อนลง เสียงระดับ* ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ยกเว้น พยางค์ในตำแหน่งสุดท้ายของข้อความที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นแบบใดก็ได้ใน 3 แบบ

เสียงขึ้น ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ค) ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ๖.2 มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง เสียงระดับ และเสียงขึ้นตก

เสียงเลื่อนลง เสียงระดับ ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ อาจปรากฏในพยางค์แบบใดก็ได้ใน 3 แบบ และปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก

เสียงขึ้นตก ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ พยางค์ดังกล่าวเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษ

กล่าวโดยสรุปในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.2 มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนลง ได้แก่ 21, 32, 332, 43 เสียงระดับ ได้แก่ 22, 33, 44 เสียงขึ้น ได้แก่ 224, 334, 35, 445 และเสียงขึ้นตก ได้แก่ 343, 353, 453

ลักษณะธรรมดาได้แก่ เสียงเลื่อนลง และเสียงระดับ ปรากฏในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ยกเว้นพยางค์สุดท้ายที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ และในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ยกเว้น พยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียงสองเสียงนี้ปรากฏในบริบทที่ต่างกัน คือ ในพยางค์

* ถึงแม้ในข้อมูลคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม จะไม่พบเสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ แต่ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งไว้ใช้เสียงนี้ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษได้

ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เสียงระดับปรากฏมากกว่าเสียงเลื่อนลง แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียงเลื่อนลงปรากฏมากกว่าเสียงระดับ

· สักลักษณะไม่ธรรมดาได้แก่ เสียงขึ้น และเสียงขึ้นตก โดยเสียงขึ้นปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

เสียงขึ้นตก ปรากฏในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ 3

วรรณยุกต์ 3 ในคำเดี่ยว มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 33, 44 และในคำสองพยางค์ ในพยางค์หน้าและในพยางค์หลังของคำที่ไม่เน้นย้ำ มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 22, 33 และที่เน้นย้ำเป็นเสียง 33, 44 ต่อไปนี้เป็นการศึกษาวรรณยุกต์นี้ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียงหนักเบา	0 {8}			I {36}		II {3}	
เสียงวรรณยุกต์	33 {6}	22 {1}	44 {1}	33 {25}	44 {11}	44 {2}	33 {1}
นางมี	3	-	1	9	5	1	-
นางคำ	-	1	-	8	1	-	-
นางล้ม	3	-	-	8	5	1	1

ตารางที่ 22 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ที่ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.3 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับเท่านั้นได้แก่เสียง 22, 33, 44 เสียง 22 ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น เสียง 33, 44 ปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.3 เป็นเสียง 33 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาได้แก่เสียง 22 และ 44 เสียง 22 ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ในปริบท 3² 22 22²? (ดูนางคำ 20) จุดสิ้นสุดของเสียงที่มายังหน้า และ จุดเริ่มต้นของเสียงที่มายังหลัง คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ระดับเสียงดังกล่าวต่ำกว่าปกติ เสียง 44 ที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักนั้นปรากฏในปริบท 45 44 43 (ดูนางมี 19) จุดสิ้นสุดและ

จุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มายังหน้าและข้างหลัง คงเป็นสาเหตุที่ทำให้ ระดับเสียงดังกล่าวสูงกว่าปกติ

เสียง 44 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักนั้น ในข้อมูลไม่ปรากฏแบบแปรอิสระ กับเสียง 33 แต่ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแฉำใช้ 2 เสียงนี้แบบแปรอิสระกันได้

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะธรรมดาของ ๖.3 เป็นเสียง 44 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33 ซึ่งเสียง 33 พบปรากฏในบริบท 33 33 33 (ดูนางลิ้ม 14)

2. วรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียงหนักเบา	0 {16}		1 {10}		II {-}
เสียงวรรณยุกต์	33 {14}	44 {2}	33 {5}	44 {5}	- {-}
นางมี	3	1	2	1	-
นางคำ	7	1	2	1	-
นางลิ้ม	4	-	1	3	-

ตารางที่ 23 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.3 มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับได้แก่เสียง 33 และ 44

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สักลักษณะธรรมดาของ ๖.3 เป็นเสียง 33 และ สักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44

เสียง 44 ปรากฏในปริบท 44 44 42 (ดูนางคำ 18) และต้นข้อความ หน้าเสียง 44 (ดูนางมี 5) การที่ระดับเสียงเป็นเสียงสูงกว่าปกติ คงเป็นเพราะ อิทธิพลของระดับเสียงของพยางค์ที่มาข้างเคียง

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.3 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 33 และ 44 เสียง 2 เสียงนี้มีอัตราการปรากฏเท่ากัน และสามารถปรากฏแบบแปรอิสระกัน แต่การ ปรากฏแบบแปรอิสระกันนั้น ในข้อมูลพบปรากฏเพียง 1 ครั้งเท่านั้นในปริบท 44 33/44 33

๖.3 เมื่อปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความ ที่ไม่มีคำหรือ ข้อความแสดงคำถามปรากฏอยู่ มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 44 เท่านั้น (ดูนางลิ้ม 18)

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ไม่พบ ๖.3 ปรากฏในข้อมูล

3. วรรณยุกต์ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง หนักเบา	0 {34}		1 {23}		11 {3}
	เสียงวรรณยุกต์	33 {26}	44 {8}	44 {12}	33 {11}
นางมี	7	-	3	4	1
นางคำ	4	2	1	4	-
นางลิ้ม	15	6	8	3	2

ตารางที่ 24 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ สัญลักษณ์ของ ๖.3 เป็นเสียงระดับได้แก่ เสียง

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สักลักษณะธรรมดาของ ๖.3 เป็นเสียง 33 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44 การปรากฏของเสียง 33 และ 44 นั้น ในข้อมูลไม่พบการปรากฏแบบแปรอิสระกัน แต่จากการสังเกต ผู้วิจัยพบว่าผู้พูดภาษานี้สามารถใช้ 2 เสียงนี้แบบแปรอิสระกันได้

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.3 มีสักลักษณะเป็นเสียง 44 และ 33 ซึ่งทั้ง 2 เสียงปรากฏในอัตราที่ใกล้เคียงกัน และสามารถปรากฏแบบแปรอิสระกัน แต่การปรากฏแบบแปรอิสระกันนั้น ในข้อมูลพบเพียง 1 ครั้งเท่านั้น คือในบริบท $\overset{\circ}{33} \ \overset{\circ}{33/44} \ \overset{\circ}{33}$

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.3 มีสักลักษณะเป็นเสียง 44 เท่านั้น

ข้อที่น่าสังเกตเกี่ยวกับ ๖.3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ คือ ไม่ว่าจะ เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ เมื่อปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความจะเป็นเสียง 44 เท่านั้น ไม่พบเสียง 33 ปรากฏในตำแหน่งดังกล่าว ดูตารางการปรากฏข้างล่าง

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย		พยางค์อื่นๆ		
	I	II	I	II	III
การลงเสียงหนักเบา	{2}	{2}	{21}		{1}
เสียงวรรณยุกต์	44 {2}	44 {2}	33 {11}	44 {10}	44 {1}
นาม	-	1	4	3	-
นามคำ	-	-	4	1	-
นามวลี	2	1	3	6	1

ตารางที่ 25 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

4. สรุป

สัญลักษณ์ของ ๖.3 ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับทั้งสิ้น

คำพูดต่อเนื่อง														
บอกเล่า					คำถาม					เน้นย้ำ				
-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย	
0	I	II	I	II	0	I	I	II	0	I	II	0	I	II
33		44	33	44	33	44		44	33	44				44
(44)		(33)	(44)		(44)			33	(44)	(33)				33
(22)														

ตารางที่ 26 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 3 ในคำพูดต่อเนื่อง

ก) ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า ๖.3 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 33, 44 และ 22

เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบ ยกเว้นเมื่อปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษที่อยู่ในตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ

เสียง 44 ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ โดยจะปรากฏในตำแหน่งใดก็ได้

เสียง 22 ปรากฏเฉพาะในพยางค์อื่นที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ พยางค์ดังกล่าวเป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น

ข) ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ๖.3 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 33 และ 44

เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ยกเว้น พยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความที่มีค่าแสดงค่าภายในข้อความ และพยางค์ดังกล่าวอาจเป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักก็ได้

เสียง 44 ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ และในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้

ค) ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ ๖.3 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 33 และ 44

เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ของข้อความที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก

เสียง 44 ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ และในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ ยกเว้นพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก

กล่าวโดยสรุป ๖.3 ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับทั้งสิ้น ได้แก่เสียง 22, 33 และ 44

สัญลักษณ์ธรรมดา ได้แก่เสียง 33 และ 44 ซึ่งทั้งสองเสียงนี้ปรากฏในบริบทที่ต่างกัน คือ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก เสียง 33 ปรากฏมากกว่าเสียง 44 แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียง 44 ปรากฏมากกว่าเสียง 33

สัญลักษณ์ไม่ธรรมดา ได้แก่เสียง 22 ปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่าเท่านั้น

วรรณยุกต์ 4

วรรณยุกต์ 4 ในคำเดี่ยวมีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้นได้แก่ 35?, 45? และในคำสองพยางค์ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น ได้แก่ 35, 35?, 45, 45? และเสียงระดับ ได้แก่ 33, 44 ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์เท่านั้นที่มีลักษณะของการกักที่เส้นเสียงตอนท้าย เสียงขึ้นปรากฏได้ในพยางค์หน้าและในพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ส่วนเสียงระดับปรากฏได้เฉพาะในพยางค์หน้าที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์นี้ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียงหนักเบา	0 {9}				I {11}			II {5}	
	เสียงวรรณยุกต์	45 {5}	44 {2}	33 {1}	34 {1}	35 {8}	35? {2}	45 {1}	35 {3}
นางมี	2	-	1	-	5	1	-	-	-
นางคำ	3	2	-	1	1	-	1	-	1
นางล้ม	-	-	-	-	2	1	-	3	1

ตารางที่ 27 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้น ได้แก่ 34, 35, 35?, 45 และเสียงระดับ ได้แก่ 33, 44 เสียงขึ้นปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบเสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.4 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 45 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44, 33 และ 34

เสียง 34 ปรากฏเพียง 1 ครั้งและแปรอิสระกับเสียง 45

เสียง 44 และ 33 นั้น เมื่อเปรียบเทียบกับเสียง 45 ซึ่งเป็นเสียงในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเหมือนกัน เสียง 44 และ 33 จะเบากว่าเสียง 45 ความต่างระหว่างเสียง 44 และ 33 ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้า และ จุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหลัง

เสียง 44 ปรากฏในบริบท 45 44 43 (ตุนางคำ 7) และ 35 44 45 (ตุนางคำ 13)

เสียง 33 ปรากฏในบริบท 22 33 35 (ตุนางมี 6)

อาจกล่าวได้ว่าเสียง 44 ปรากฏระหว่างพยางค์ที่มีระดับเสียงวรรณยุกต์ตั้งแต่ระดับ 4 ขึ้นไป ในขณะที่เสียง 33 ปรากฏระหว่างพยางค์ที่มีระดับเสียงวรรณยุกต์ต่ำกว่าระดับ 4 ลงมา

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มีลักษณะทางเสียงที่พิเศษ คือ ลักษณะการกักที่สั้นเสียง ซึ่งพบเฉพาะเมื่อ ๖.4 ปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความเท่านั้น ดูตารางข้างล่าง

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย		พยางค์อื่นๆ		
	I	II	I	II	III
การลงเสียงหนักเบา	{2}	{2}	{9}		{3}
เสียงวรรณยุกต์	357 {2}	357 {2}	35 {8}	45 {1}	35 {3}
นางมี	1	-	5	-	-
นางคำ	-	1	1	1	-
นางลิ้ม	1	1	2	-	3

ตารางที่ 28 : ลักษณะของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่าโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายไม่ว่าจะเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 35?

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนัก ๖.4 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 35 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 45 ซึ่งพบปรากฏเพียง 1 ครั้ง ในปริบท 33 45 45 (ดูนางคำ 16)

ในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆ ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 35 เท่านั้น

2. วรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียงหนักเบา	0 {3}		1 {7}		11 {1}
เสียงวรรณยุกต์	35 {2}	45 {1}	35 {5}	45 {2}	335 {1}
นางมี	1	-	2	-	-
นางคำ	1	-	2	1	1
นางล้ม	-	1	1	1	-

ตารางที่ 29 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงขึ้นเท่านั้น ได้แก่เสียง 335, 35, 45

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.4 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 35 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 45 เสียง 45 ในพยางค์ทั้ง 2 แบบ ผู้วิจัยไม่สามารถให้กฎเกณฑ์การปรากฏได้เนื่องจากข้อมูลไม่มากพอ

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 335 ซึ่งปรากฏในปริบท 22 335 24 (ดูนางคำ 10) เมื่อผู้พูดรู้สึกเกรงใจ การทอดเสียงทำให้เสียงนั้นฟังดูนุ่มนวลขึ้น

จากข้อมูลทั้งหมด ไม่พบลักษณะการกักที่เส้นเสียง ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่าไม่พบ ๖.4 ปรากฏในตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ซึ่งลักษณะการกักที่เส้นเสียง จะปรากฏกับพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องเท่านั้น

ผู้วิจัยได้ลองสร้างสถานการณ์เพื่อให้ผู้บอกภาษาพูดข้อความ ให้มี ๖.4 ปรากฏท้ายข้อความทั้งแบบที่มีคำแสดงคำถาม และที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พบว่า ๖.4 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 35? และ 45? ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

42	32	35?		
	o			
ไม	กิน	ข้าว	=	(ใครกินข้าว)

42	32	45?		
เสื่อ	กิน	ข้าว	=	(เสื่อกินข้าวหรือ)

จะเห็นความต่างของคำว่า "ข้าว" ในข้อความทั้งสองแบบ แบบแรก ผู้พูดต้องการทราบว่าใครเป็นคนที่กินข้าว แบบที่สองเป็นคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ที่ผู้พูดไม่เชื่อในสิ่งที่เขาได้ยิน ซึ่งคงเป็นสาเหตุให้ระดับเสียงของ ๖.4 ในแบบที่สองสูงกว่าปกติ

3. วรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง หนักเบา	0 {8}				I {10}			II {4}	
เสียงวรรณยุกต์	45 {4}	33 {2}	34 {1}	35 {1}	35 {6}	45 {3}	35? {1}	35? {3}	35 {1}
นางมี	2	-	1	-	-	2	-	1	-
นางคำ	2	2	-	-	2	-	-	1	-
นางล้ม	-	-	-	1	4	1	1	1	1

ตารางที่ 30 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.4 มีสักลักษณะเป็นเสียงขึ้น ได้แก่เสียง 34, 35, 35?, 45 และเสียงระดับ ได้แก่เสียง 33 เสียงขึ้นปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงระดับปรากฏได้เฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น

โดยในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.4 มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 45 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33, 34 และ 35 ซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถอธิบายการปรากฏของเสียงเหล่านี้ได้ เพราะมีข้อมูลที่ปรากฏน้อยมาก

ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และ ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มีลักษณะของการกักที่เส้นเสียงปรากฏตอนท้าย ซึ่งลักษณะดังกล่าวปรากฏเฉพาะพยางค์ในตำแหน่งสุดท้ายเท่านั้น (ดูตารางที่ 31)

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย		พยางค์อื่นๆ		
	I	II	I	II	III
การลงเสียง หนักเบา	{1}	{3}	{9}		{1}
เสียงวรรณยุกต์	35? {1}	35? {3}	35 {6}	45 {3}	35 {1}
นามมี	-	1	-	2	-
นางคำ	-	1	2	-	-
นางล้ม	1	1	4	1	1

ตารางที่ 31 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนัก และลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะของ ๖.4 คือ เสียง 35?

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนัก และลงเสียงหนักพิเศษ ๖.4 มี สักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 35 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 45

เสียง 45 พบปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น ผู้วิจัยไม่สามารถให้คำอธิบายการปรากฏของเสียงนี้ได้ ยกเว้นในกรณีที่เสียงนี้ปรากฏในบริบท 44 45 44 ซึ่งพอจะอธิบายได้ว่าคงเป็นเพราะอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้า และข้างหลัง

4. สรุป

ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.4 มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียงขึ้น และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียงระดับ

คำพูดต่อเนื่อง															
นอกเล่า					คำถาม					เน้นซ้ำ					
-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		
0	I	II	I	II	0	I	II	I	II	0	I	II	0	I	II
45		35		35?	35		335	45?		45		35			35?
(๓)		(45)			(45)			35?		(๓)		(45)			45?
(34)										(34)					(35)

๓ = ระดับ

ตารางที่ 32 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 4 ในคำพูดต่อเนื่อง

เสียงขึ้นได้แก่เสียง 335, 34, 35, 35?, 45, 45? ในบรรดาเสียงเหล่านี้ เสียงที่ปรากฏมากที่สุด ได้แก่เสียง 35 เสียง 45 ปรากฏรองลงมา เสียง 45 นี้ไม่ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ นอกจากนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าเสียงขึ้นที่มีลักษณะของการกักที่เส้นเสียงตอนท้ายของเสียงวรรณยุกต์ จะปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ในขณะที่เสียงขึ้นซึ่งไม่มีลักษณะดังกล่าวจะปรากฏในพยางค์ตำแหน่งอื่นๆในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ

เสียงระดับ ได้แก่เสียง 33 และ 44 ปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ถึงแม้ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามจะไม่มีเสียงระดับปรากฏในข้อมูล แต่ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่าใช้เสียงนี้ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักได้

วรรณยุกต์ ๕

วรรณยุกต์ ๕ ในคำเตี้ยาเป็นเสียงคงระดับขึ้น และในคำสองพยางค์ ในพยางค์หน้าเป็นเสียงเลื่อนขึ้น เสียงระดับ เสียงคงระดับขึ้น และในพยางค์หลัง เป็นเสียงระดับ และคงระดับขึ้นเท่านั้น โดยในคำเตี้ยาและพยางค์หลังของคำ สองพยางค์มีลักษณะของการกักที่เส้นเสียงตอนท้าย ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษา สักลักษณะของวรรณยุกต์นี้ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ ๕ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง หนักเบา	๐ (28)						I (41)										II (6)		
	33 (9)	22 (7)	23 (7)	44 (1)	24 (1)	22? (3)	23 (20)	223 (5)	33 (3)	22 (3)	44 (1)	34 (1)	112 (1)	113 (1)	22? (3)	23? (2)	112? (1)	223 (3)	223? (3)
นางมี	2	3	4	-	-	-	9	4	3	1	-	-	-	-	1	1	-	-	1
นางคำ	2	4	-	-	-	1	3	-	-	1	-	-	-	1	1	1	1	1	-
นางหิม	5	-	3	1	1	2	8	1	-	1	1	1	-	1	-	-	-	2	2

ตารางที่ 33 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ ๕ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๕ มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับ ได้แก่ 22, 22?, 33, 44 เสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่ 23, 23?, 24, 34 และเสียงคงระดับขึ้น ได้แก่ 112, 112?, 113, 223, 223? ซึ่งเสียงระดับและเสียงเลื่อนขึ้นปรากฏในพยางค์ ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก ส่วนเสียงคงระดับขึ้นปรากฏในพยางค์ที่ลง เสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษ เป็นที่น่าสังเกตว่า ๖.๕ มีสักลักษณะที่พิเศษทาง เสียง คือมีลักษณะของการกักที่เส้นเสียงตอนท้ายของเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งพบเฉพาะเมื่อ ปรากฏเป็นตำแหน่งสุดท้ายของข้อความ ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก สักลักษณะ ของ ๖.๕ ได้แก่เสียง 22, 22?, 23, 24, 33, 44 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ได้แก่ เสียง 112, 112?, 113, 22, 22?, 223, 23, 23? 33, 34, 44 และในพยางค์ ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ได้แก่เสียง 223, 223? หากวิเคราะห์ตามรูปแบบเดิมจาก

ตารางข้างต้น จะได้ผลว่าสัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.5 ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ได้แก่เสียง 33 ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ได้แก่เสียง 23 และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ได้แก่เสียง 223 ตามลำดับ ส่วนเสียงอื่นๆที่เหลือเป็นสัญลักษณ์ไม่ธรรมดา แต่ถ้าวิเคราะห์ในอีกรูปแบบหนึ่ง คือยึดตำแหน่งของพยางค์เป็นเกณฑ์ จะได้ผลที่แตกต่างออกไป (ดูตารางที่ 34)

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย					พยางค์อื่นๆ													
	0 (3)	I (6)		II (3)		0 (25)					I (35)								II (3)
การลงเสียงหนักเบา	22?	22?	23?	112?	223?	33	22	23	44	24	23	223	33	22	44	34	112	113	223
	(3)	(3)	(2)	(1)	(3)	(9)	(7)	(7)	(1)	(1)	(20)	(5)	(3)	(3)	(1)	(1)	(1)	(1)	(3)
นางมี	-	1	1	-	1	2	3	4	-	-	9	4	3	1	-	-	-	-	-
นางคำ	1	1	1	1	-	2	4	-	-	-	3	-	-	1	-	-	-	1	1
นางล้ม	2	1	-	-	2	5	-	3	1	1	8	1	-	1	1	1	-	-	2

ตารางที่ 34 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่าโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์ธรรมดา เป็นเสียง 22? และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดา เป็นเสียง 23? และ 112?

เสียง 23? และ 112? ปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น เสียง 23? ปรากฏแบบแปรอิสระกับเสียง 22? และเสียง 112?

ในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.5 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 223? เท่านั้น

ในพยางค์อื่นๆ ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 33, 22 และ 23 เสียง 3 เสียงสามารถปรากฏแบบแปรอิสระกันได้ และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดา เป็นเสียง 44 และ 24 ซึ่งปรากฏเพียงเสียงละ 1 ครั้งเท่านั้น

เสียง 24 ปรากฏในปริบท 32 ¹ 24 ⁰ 44 (ตุนางลิม 1) ผู้วิจัยคิดว่าที่ระดับเสียงเป็นเช่นนี้ เนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดและจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มาข้างหน้าและข้างหลังตามลำดับ ส่วนเสียง 44 ผู้วิจัยไม่สามารถให้คำอธิบายการปรากฏของเสียงนี้ได้

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 23 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 112, 113, 22, 223, 33, 34, และ 44

เสียง 23 สามารถปรากฏแบบแปรอิสระกับเสียง 223 และเสียง 34 ได้

เสียง 112 ปรากฏในปริบท 21 ¹ 112 ⁰ 33 (ตุนางลิม 16) จุดเริ่มต้นของเสียง ๖.5 ที่ต่ำกว่าปกตินี้ คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้า

เสียง 113 ปรากฏในปริบท 22 ⁰ 113 ["] 45 (ตุนางคำ 1) ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดมีความตั้งใจเป็นพิเศษขณะที่ออกเสียงนี้

ส่วนเสียง 22 นั้น ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดเหนื่อย และไม่ตั้งใจพูด

เสียง 33 พบปรากฏกับผู้ออกภาษาคนเดียว ตือนางมี ในปริบท 43 ⁰ 33 ["] 32, 43 ⁰ 33 ["] 33 และ 44 ⁰ 33 ["] 32 (ตุนางมี 8, 12) ที่ระดับเสียงเป็นเช่นนี้ คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุด และจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้าและที่มาข้างหลังตามลำดับ

เสียง 44 ปรากฏเพียง 1 ครั้ง สังเกตเห็นว่าเสียง 44 ที่ปรากฏทั้งในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก พบในข้อมูลของผู้ออกภาษาคนเดียว ตือนางลิม

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.5 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 223 เท่านั้น

2. วรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียง หนักเบา	0 {13}			1 {18}				11 {1}
	เสียงวรรณยุกต์	33 {7}	22 {4}	23 {2}	223 {10}	22 {4}	23 {3}	33 {1}
นางมี	1	3	2	1	2	1	1	-
นางคำ	3	1	-	3	1	2	-	1
นางล้ม	3	-	-	6	1	-	-	-

ตารางที่ 35 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.5 มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับ ได้แก่เสียง 22, 33 เสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่เสียง 23 และเสียงคงระดับขึ้น ได้แก่เสียง 223 เสียงระดับและเสียงเลื่อนขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก เสียงคงระดับขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 33 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22 และ 23

เสียง 22 และเสียง 23 ปรากฏแบบแปรอิสระกับเสียง 33

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 223 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22, 23 และ 33

เสียง 223, 22 และ 23 สามารถปรากฏแบบแปรอิสระกันได้

เสียง 33 ปรากฏในปริบท 33 33 33 (ดูนางมี ๑) คงเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้าและที่มาจากหลัง

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.5 มีสักลักษณะเป็นเสียง 223 เท่านั้น

แต่ทั้งนี้ จากข้อมูลในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามข้างต้น ไม่พบลักษณะการกักที่เส้นเสียงตอนท้าย ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุว่าไม่พบ ๖.๕ ปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความ ซึ่งลักษณะการกักที่เส้นเสียงตอนท้ายจะปรากฏกับพยางค์ตำแหน่งสุดท้ายเท่านั้น

ผู้วิจัยได้ลองสร้างสถานการณ์ให้ผู้บอกภาษาพูดข้อความให้มี ๖.๕ ปรากฏท้ายข้อความทั้งแบบที่มีคำแสดงคำถาม และที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ พบว่า ๖.๕ มีสัทลักษณะเป็นเสียง 223? และ 35? ตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

43 32 23?
 | 0 |
 ไผ มา บ้าน = (ใครมาบ้าน)

32 35?
 0 |
 มา บ้าน = (มาบ้านหรือ)

จะเห็นความต่างของคำว่า "บ้าน" ในข้อความทั้งสองแบบ แบบแรก ผู้พูดต้องการทราบว่าใครเป็นคนที่มาบ้าน แบบที่สองในกรณีที่ผู้พูดไม่เห็นด้วย หรือไม่เชื่อ โดยอาจเป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักพิเศษก็ได้ (ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของผู้พูด)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. วรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง พยางค์	0 (19)				I (40)									II (13)						
	33 (10)	22 (5)	23 (3)	227 (1)	23 (16)	223 (10)	33 (5)	334 (3)	34 (2)	22 (1)	112 (1)	2237 (1)	227 (1)	223 (2)	334 (2)	445 (2)	335 (1)	2237 (4)	3357 (1)	4457 (1)
นางมี	4	4	1	1	7	3	2	3	1	-	1	1	1	1	1	1	1	1	-	-
นางคำ	4	-	-	-	2	4	1	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	1	1	-
นางล้ม	2	1	2	-	7	3	2	-	1	-	-	-	-	1	1	1	-	2	-	1

ตารางที่ 36 : สักลักษณะของวรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.5 มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับ เสียงเลื่อนขึ้น และเสียงคงระดับขึ้น โดยมีลักษณะการกักที่เส้นเสียงตอนท้ายปรากฏอยู่ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวมาแล้ว ลักษณะการกักที่เส้นเสียงตอนท้ายจะปรากฏเฉพาะเมื่อ ๖.5 เป็นพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องเท่านั้น หากวิเคราะห์ในรูปแบบเดิม สักลักษณะธรรมดาของพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเป็นเสียง 33 ที่ลงเสียงหนักเป็นเสียง 23 และที่ลงเสียงหนักพิเศษเป็นเสียง 223 ส่วนสักลักษณะที่เหลือเป็นสักลักษณะไม่ธรรมดา แต่ถ้าวิเคราะห์โดยยึดตำแหน่งของพยางค์เป็นเกณฑ์ จะได้ผลที่แตกต่างออกไป (ดูตารางที่ 37)

ตำแหน่งของพยางค์	พยางค์สุดท้าย						พยางค์อื่นๆ													
	0 (1)	I (2)	II (6)				0 (18)			I (38)						II (7)				
เสียงวรณยุกต์	227 (1)	2237 (1)	227 (1)	2237 (4)	3357 (1)	4457 (1)	33 (10)	22 (5)	23 (3)	23 (16)	223 (10)	33 (5)	334 (3)	34 (2)	22 (1)	112 (1)	223 (2)	334 (2)	445 (2)	335 (1)
นางมี	1	1	1	1	-	-	4	4	1	7	3	2	3	1	-	1	1	1	1	1
นางคำ	-	-	-	1	1	-	4	-	-	2	4	1	-	-	1	-	-	-	-	-
นางล้ม	-	-	-	2	-	1	2	1	2	7	3	2	-	1	-	-	1	1	1	-

ตารางที่ 37 : สักลักษณะของวรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำโดยใช้เกณฑ์ตำแหน่งของพยางค์

ในพยางค์สุดท้ายที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 22? ซึ่งพบปรากฏเพียง 1 ครั้งหลังพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษเสียง 442 (ดูนางมี 18) คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงที่มาข้างหน้า และเป็นเรื่องสำหรับผู้พูด ผู้ฟังเข้าใจกันมาก่อน ผู้พูดจึงไม่ได้ตั้งใจที่จะเปล่งเสียงพยางค์นี้ (ดูนางมี 18)

ในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 223? และ 22? พบเสียง 223? ปรากฏหลังพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษเสียง 552 คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงที่มาข้างหน้า และเป็นเนื้อความใหม่ที่ผู้พูดต้องการเสนอให้ผู้ฟังทราบ ผู้พูดจึงตั้งใจที่จะเปล่งเสียงพยางค์นี้ (ดูนางมี 17)

เสียง 22? พบปรากฏหลังพยางค์ที่ลงเสียงหนักเสียง 42 ทั้งนี้คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงที่มาข้างหน้า และเป็นเรื่องสำหรับผู้พูดผู้ฟังเข้าใจกันมาก่อน ผู้พูดจึงไม่ได้ตั้งใจที่จะเปล่งเสียงพยางค์นี้ (ดูนางมี 6)

ในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.5 มีสัญลักษณ์ธรรมดา เป็นเสียง 223? และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 335? และ 445?

เสียง 335? พบปรากฏหลังพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเสียง 33 (ดูนางคำ 16) คงเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ 33 ที่มาข้างหน้า และเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ

เสียง 445? พบปรากฏหลังพยางค์ที่ลงเสียงหนักเสียง 44 (ดูนางลิ้ม 16) คงเนื่องจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ 44 ที่มาข้างหน้า และเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ

ในพยางค์อื่นๆ ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.5 มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 33 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22 และ 23

เสียง 22 ปรากฏหลังพยางค์ที่ลงเสียงหนักที่มีจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์อยู่ที่ระดับ 2 (ดูนางมี 2,13,16, นางลิ้ม 8)

เสียง 23 พบปรากฏต้นข้อความหน้ายางค์เสียง 33 (ดูนางมี 13) และเสียง 32 (ดูนางลิม 6) และในปริบท 23 23 32 (ดูนางลิม 6) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ตามมา

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนัก สักลักษณะธรรมดาของ ๖.5 เป็นเสียง 23 และ 223 และสักลักษณะไม่ธรรมดา ได้แก่เสียง 112, 22, 33, 334, และ 34

เสียง 112 พบปรากฏในปริบท 23 112 33 เมื่อผู้พูดมีความตั้งใจในการพูด (ดูนางมี 1)

เสียง 22 พบปรากฏต้นข้อความหน้าเสียง 42 เมื่อผู้พูดรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ไม่พึงน่าจะรู้อยู่แล้ว (ดูนางคำ 13)

เสียง 33 ปรากฏระหว่างพยางค์ที่มีจุดสิ้นสุดและจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ใช่ระดับ 2

เสียง 334 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำ พบในผู้บอกภาษาคนเดียวคือนางมี (ดูนางมี 4, 15)

เสียง 34 ปรากฏในปริบท 33 34 33 (ดูนางมี 14) คงเนื่องมาจากอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ที่มาข้างหน้า ทำให้เสียงเลื่อนขึ้นนี้มีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์สูงกว่าปกติ และพบเสียงนี้ปรากฏต้นข้อความหน้าเสียง 45 เมื่อผู้พูดยังรู้สึกตื่นเต้น จึงเริ่มต้นข้อความด้วยเสียงที่สูง เสียงเลื่อนขึ้นจึงมีลักษณะเสียงที่สูงกว่าปกติ (ดูนางลิม 1)

ในพยางค์อื่นๆ ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.5 มีสักลักษณะเป็นเสียง 223, 334, 335 และ 445 ถึงแม้จากข้อมูลเสียง 223 มีการปรากฏเท่ากับเสียงอื่นๆ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าผู้พูดภาษาลาวแฉ่วใช้เสียง 223 นี้เป็นสักลักษณะที่ปรากฏโดยทั่วไป ในขณะที่เสียง 334, 335 และ 445 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ หากจะแบ่งตามระดับความรู้สึกเน้นย้ำพิเศษของผู้พูด เสียง 445 เป็นการเน้นย้ำที่สุด (ดูนางมี 15, นางลิม 5) รองลงมาคือ เสียง 335 (ดูนางมี 8) และเสียง 334 (ดูนางมี 15, นางลิม 5) ตามลำดับ

4 สรุป

คำพูดต่อเนื่อง																	
บอกเล่า						คำถาม						เน้นย้ำ					
-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย			-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย			-พ.สุดท้าย			+พ.สุดท้าย		
0	I	II	0	I	II	0	I	II	I	II	0	I	II	0	I	II	
ร	ลข		ร	คข		ร	คข		ข			ร	ลข	คข			
(ลข)	(ร)		(ลข)	(คข)		(ลข)	(ร)		ลข			(ลข)	(คข)				
	(คข)		(คข)			(ลข)	(คข)		ร			(ร)			ร	ลข	

ร = ระดับ ข = ขึ้น คข = คงระดับขึ้น ลข = เลื่อนขึ้น

ตารางที่ 38 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 5 ในคำพูดต่อเนื่อง

ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.5 มีสักลักษณะต่างๆซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มคือ เสียงระดับ ได้แก่ 22, 22?, 33, 44 เสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่ 23, 23?, 34 เสียงขึ้น ได้แก่ 24, 35? และเสียงคงระดับขึ้น ได้แก่ 112, 112?, 113, 223, 223?, 334, 335, 335?, 445, และ 445?

๖.5 มีลักษณะที่พิเศษ คือ การกักที่เส้นเสียงตอนท้ายของเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งปรากฏเฉพาะเมื่อ ๖.5 เป็นพยางค์สุดท้ายของข้อความ

สักลักษณะธรรมดาของ ๖.5 เป็นเสียงเลื่อนขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก ในตำแหน่งใดก็ได้ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ถึงแม้ว่าในข้อมูลของพยางค์สุดท้าย จะพบเสียงเลื่อนขึ้นปรากฏเฉพาะพยางค์ที่ลงเสียงหนักในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่าเท่านั้น แต่ผู้วิจัยได้สังเกตจากผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่าเสียงนี้ในพยางค์สุดท้าย สามารถปรากฏได้ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ

สักลักษณะไม่ธรรมดาได้แก่ เสียงระดับ เสียงขึ้น และเสียงคงระดับขึ้น

เสียงระดับ ปรากฏในบริบทเดียวกับเสียงเลื่อนขึ้น แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เสียงที่ปรากฏในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ เป็นเสียงต่ำระดับ เท่านั้น

เสียงขึ้น ปรากฏเฉพาะในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามปรากฏอยู่ในข้อความ

เสียงคงระดับขึ้น ปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ที่ลงเสียงหนัก พิเศษ ในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ยกเว้นตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม



ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ 6

วรรณยุกต์ 6 ในคำเดี่ยว และในคำสองพยางค์ ทั้งในพยางค์หน้าและในพยางค์หลัง มีสัญลักษณ์เป็นเสียงสูงขึ้น ได้แก่เสียง 45 ทั้งสิ้น ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์นี้ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง หนักเบา	0 {4}	I {18}	II {7}	
เสียงวรรณยุกต์	45 {4}	45 {18}	45 {6}	445 {1}
นางมี	2	5	1	1
นางคำ	1	7	3	-
นางลิ้ม	1	6	2	-

ตารางที่ 39 - สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.6 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงสูงขึ้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก พยางค์ที่ลงเสียงหนัก หรือพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ เสียงขึ้นในที่นี้ คือเสียงสูงขึ้น 45 แต่พบว่าในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ๖.6 มีสัญลักษณ์ที่พิเศษออกไป นั่นคือ เป็นเสียง 445 ซึ่งพบเพียง 1 ครั้งเท่านั้น ปรากฏเป็นพยางค์สุดท้าย (ดูนางมี 4) เมื่อผู้พูดมีความตั้งใจเป็นพิเศษ

2. วรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียง หนักเบา	0 {4}	1 (7)	II (2)
เสียงวรรณยุกต์	45 {4}	45 (7)	45 (2)
นางมี	2	5	2
นางคำ	-	1	-
นางลิ้ม	2	1	-

ตารางที่ 40 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๖ มีสักลักษณะเป็นเสียง 45 ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ แต่ไม่พบ ๖.๖ ปรากฏเป็นพยางค์สุดท้ายในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่มี และไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ผู้วิจัยจึงได้ลองสร้างสถานการณ์ให้ผู้บอกภาษาพูด ตัวอย่าง

43 33 32 45
 | 0 | |
 ไผ ซึ ไป อึก = (ใครจะ ไปอึก)

32 45
 | |
 ไป อึก = (ไปอึกหรือ)

จะเห็นว่าสักลักษณะของ ๖.๖ เมื่อปรากฏเป็นพยางค์สุดท้ายของข้อความ ไม่ว่าจะ มีคำแสดงคำถามอยู่ต้นข้อความ หรือไม่มี ๖.๖ ก็ยังมีสักลักษณะเป็นเสียง 45 อยู่เช่นเดิม

3. วรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง หนักเบา	0 {2}	1 (9)	II {6}	
เสียงวรรณยุกต์	45 {2}	45 (9)	45 (5)	445 {1}
นางมี	1	2	1	1
นางคำ	-	1	1	-
นางล้ม	1	6	3	-

ตารางที่ 41 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ สักลักษณะของ ๖.6 ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เป็นเสียง 45 เหมือนกันหมด แต่ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ นอกจากเสียง 45 แล้ว ยังพบเสียง 445 ปรากฏระหว่างเสียง 44 และ 43 (ดูนางมี 12) เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำพิเศษ

4. สรุป

คำพูดต่อเนื่อง															
บอกเล่า			คำถาม				เน้นย้ำ								
-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย	-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย	-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย							
0	I	II	I	II	0	I	II	I	II	0	I	II	0	I	II
		45			45			45			45			45	
		(445)									(445)				

ตารางที่ 42 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 6 ในคำพูดต่อเนื่อง

สัญลักษณ์ของ ๖.๖ มีลักษณะที่พิเศษต่างจากสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์อื่น คือ ไม่ว่าจะเป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ที่ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักพิเศษ ของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า แบบคำถาม หรือแบบเน้นย้ำ ๖.๖ ก็ยังคง สัญลักษณ์เดิม คือเป็นเสียง 45 อยู่เสมอ หรือแม้กระทั่งในคำพูดต่อเนื่องแบบ คำถาม ที่ ๖.๖ ปรากฏอยู่ในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความที่ไม่มีคำหรือข้อความ แสดงคำถามปรากฏอยู่ ๖.๖ ก็มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 45 อยู่เช่นเดิม ต่างจาก วรรณยุกต์อื่นดังได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งเมื่อเป็นคำถาม สัญลักษณ์ของมันเปลี่ยนไป

แต่ก็ได้พบว่าในกรณีที่ผู้พูดมีความตั้งใจมาก หรือต้องการเน้นย้ำเป็นกรณี พิเศษ เสียงนั้นจะเป็นเสียงสูงคงระดับขึ้น ซึ่งก็พบน้อยมากในพยางค์ที่ลงเสียง หนักพิเศษเท่านั้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ 7

วรรณยุกต์ 7 ในคำเตี้ยมีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับ คือ 11 และเสียงคงระดับขึ้น คือ 112, 113, 223 และในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์เป็นเสียงเลื่อนขึ้น เสียงระดับ และเสียงคงระดับขึ้น ส่วนในพยางค์หลังของคำสองพยางค์เป็นเสียงระดับ และคงระดับขึ้นเท่านั้น

1. วรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง หน้าบาท	0 {1}	1 {6}				11 {1}
เสียงวรรณยุกต์	34 {1}	22 {2}	33 {2}	23 {1}	223 {1}	21 {1}
นางมี	-	1	-	-	-	-
นางคำ	-	1	-	-	1	-
นางลิ้ม	1	-	2	1	-	1

ตารางที่ 43 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.7 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับ ได้แก่เสียง 22, 33 เสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่เสียง 23, 34 เสียงคงระดับขึ้น ได้แก่เสียง 223 และเสียงเลื่อนลง ได้แก่เสียง 21 ในข้อมูลของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่ามี ๖.7 ปรากฏอยู่น้อย จากการสังเกตของผู้วิจัย สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.7 คือเสียง 22, 33

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก พบข้อมูลปรากฏน้อยมาก โดยมีสัญลักษณ์เป็นเสียง 34 ปรากฏในบริบท 223 34 44 (ดูนางลิ้ม 6) คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้า และจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่ตามมา

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สักลักษณะธรรมดาของ ๖.7 เป็นเสียง 22 และ 33 แต่เสียง 33 พบในผู้บอกภาษาคนเดียว คือนางลิ้ม และสักลักษณะไม่ธรรมดา คือเสียง 23 และ 223 ผู้วิจัยสังเกตว่า เมื่อเสียงเลื่อนขึ้นและเสียงคงระดับขึ้นนี้ ปรากฏ ผู้พูดมีความตั้งใจมากกว่าที่เขาพูดด้วยเสียงระดับ

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ พบ ๖.7 ปรากฏเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดย เป็นเสียง 21 ที่ระดับเสียงเลื่อนลง คิดว่าเป็นเพราะปรากฏเป็นพยางค์สุดท้าย ของข้อความ

2. วรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียงหนักเบา	0 {1}	1 {1}	11 {-}
เสียงวรรณยุกต์	33 {1}	34 {1}	- {-}
นางมี	-	1	-
นางคำ	-	-	-
นางลิ้ม	1	-	-

ตารางที่ 44 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ข้อมูลของ ๖.7 ที่พบน้อยมาก ผู้วิจัยจึงไม่สามารถสรุปสักลักษณะของวรรณยุกต์นี้ได้แน่นอน

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก พบเสียง 33 ปรากฏ 1 ครั้ง ในปริบท 45 33 42 (ดูนางลิ้ม 19) และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพบเสียง 34 ปรากฏ 1 ครั้ง เป็นพยางค์ต้นข้อความหน้าเสียง 32 (ดูนางมี 10) เสียง 34 นี้ ผู้วิจัยสังเกตว่าปรากฏเมื่อผู้พูดตะโกน เพื่อต้องการถามอะไรบางอย่าง อาจเป็นเพราะสาเหตุนี้ที่ทำให้สักลักษณะของ ๖.7 เป็นเสียงเลื่อนขึ้นที่มีระดับค่อนข้างสูง

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ผู้วิจัยไม่พบข้อมูลของ ๖.7 นอกจากนี้ก็ไม่พบข้อมูลของ ๖.7 ที่เป็นพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม ไม่ว่าแบบที่มีค่าแสดงคำถามอยู่ในข้อความหรือไม่มีก็ตาม แต่จากการทดลองใช้วิธีสร้างสถานการณ์ให้ผู้บอกภาษาพูดข้อความต่อไปนี้

43 33 32 23
 | 0 | |
 ไผ ซี มี ลุก = (ใครจะมีลูก)

33 32 35
 0 | ||
 ซี มี ลุก = (จะมีลูกหรือ)

จะเห็นว่าสัญลักษณ์ของ ๖.7 เมื่อเป็นพยางค์สุดท้าย และมีค่าแสดงคำถามอยู่ในข้อความ เป็นเสียง 23 และเมื่อไม่มีค่าแสดงคำถามอยู่ในข้อความ เป็นเสียง 35

3. วรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียงหนักเบา	0 {1}	I {5}			II {1}
เสียงวรรณยุกต์	23 {1}	23 {3}	223 {1}	22 {1}	223 {1}
นางมี	1	3	-	-	-
นางคำ	-	-	-	1	1
นางล้ม	-	-	1	-	-

ตารางที่ 45 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.7 มีสัญลักษณ์เป็นเสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่เสียง 23 เสียงคงระดับขึ้น ได้แก่เสียง 223 และเสียงระดับ ได้แก่เสียง 22 เสียงเลื่อนขึ้นปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก เสียงคงระดับขึ้นปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษ และเสียงระดับปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ข้อมูลของ ๖.7 มีน้อยมาก พบปรากฏเป็นเสียง 23 เพียงเสียงเดียว ในปริบท 45 23 112 (ดูนางมี 1)

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก สัญลักษณ์ของ ๖.7 เป็นเสียง 23 แต่เสียงนี้พบในผู้ออกภาษาคนเดียว คือนางมี สัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 223 และ 22 เสียงสองเสียงนี้ ผู้วิจัยไม่สามารถให้คำอธิบายได้ เนื่องจากมีข้อมูลน้อยเกินไป หากเปรียบเทียบระหว่างเสียง 223 และ 22 จะพบว่าเสียง 223 นั้น ผู้พูดมีความตั้งใจในการออกเสียงมากกว่า

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สัญลักษณ์ของ ๖.7 เป็นเสียง 223 ซึ่งพบปรากฏเป็นพยางค์สุดท้ายของข้อความหลังเสียง 42 (ดูนางคำ 17) เมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำเป็นพิเศษ

4. สรุป

คำพูดต่อเนื่อง												
บอกเล่า				คำถาม				เน้นย้ำ				
-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		
0	I	I	II	0	I	I	II	0	I	0	I	II
ลข	ร (ลข)	คข	ลล	ร	ลข	ข		ลข	(ร) (คข)	คข	ร	คข

ลข = เลื่อนขึ้น ร = ระดับ ข = ขึ้น ลล = เลื่อนลง คข = คงระดับขึ้น

ตารางที่ 46 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ 7 ในคำพูดต่อเนื่อง

ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.7 มีลักษณะเป็นเสียงเลื่อนขึ้น ได้แก่ เสียง 23, 34 เสียงระดับ ได้แก่เสียง 22, 33 เสียงขึ้น ได้แก่เสียง 35 เสียงเลื่อนลง ได้แก่เสียง 21 และเสียงคงระดับขึ้น ได้แก่เสียง 223

สัทลักษณะธรรมดาของ ๖.7 ได้แก่ เสียงเลื่อนขึ้น ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนักของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ยกเว้น พยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ (ถึงแม้ว่าในข้อมูลจะไม่พบเสียงเลื่อนขึ้นของวรรณยุกต์นี้ในพยางค์สุดท้ายของข้อความ แต่จากการสังเกตผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่าสามารถใช้เสียงนี้ในพยางค์สุดท้ายที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักได้)

สัทลักษณะไม่ธรรมดา ได้แก่ เสียงระดับ ปรากฏในบริบทเดียวกับเสียงเลื่อนขึ้น แต่เสียงระดับที่ปรากฏในพยางค์สุดท้ายเป็นเสียงต่ำระดับเท่านั้น

เสียงเลื่อนลง ปรากฏในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

เสียงขึ้น ปรากฏในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

เสียงคงระดับขึ้น ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ยกเว้นพยางค์สุดท้ายในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม (ถึงแม้ในข้อมูลจะไม่พบเสียงคงระดับขึ้นของ ๖.7 ปรากฏในพยางค์อื่นๆ ที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า และแบบคำถาม ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่าสามารถใช้เสียงนี้ได้)

วรรณยุกต์ ๘

วรรณยุกต์ ๘ ในคำเตี๋ยามีสัทลักษณะเป็นเสียงตกขึ้น และในคำสองพยางค์ในพยางค์หน้าของคำที่เน้นย้าและไม่เน้นย้า ในพยางค์หลังของคำที่ไม่เน้นย้า มีสัทลักษณะเป็นเสียงขึ้น เสียงตก และเสียงระดับ ส่วนในพยางค์หลังของคำที่เน้นย้า ๖.๘ มีสัทลักษณะเป็นเสียงตกขึ้น ต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาสัทลักษณะของวรรณยุกต์นี้ในคำพูดต่อเนื่องแบบต่างๆ

1. วรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียง พยางค์	๐ {8}			I {9}			II {5}	
	เสียงวรรณยุกต์	45 {4}	44 {3}	33 {1}	45 {6}	43 {2}	35 {1}	45 {4}
นางมี	2	2	-	1	-	1	1	1
นางคำ	-	-	-	1	2	-	2	-
นางลิ้ม	2	1	1	4	-	-	1	-

ตารางที่ 47 : สัทลักษณะของวรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๘ มีสัทลักษณะต่างๆซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม คือเสียงขึ้น ได้แก่ 35, 45 เสียงระดับ ได้แก่ 33, 44 และเสียงตก ได้แก่ 43 พบเสียงขึ้นและเสียงตก ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ ส่วนเสียงระดับ ปรากฏได้เฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น

ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ ๖.๘ มีสัทลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 45 และสัทลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33, 44, 35 และ 43

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เสียง 33 ปรากฏในปริบท 23 33 35? (ดูนางลัม 8) อาจเป็นไปได้ว่าที่ระดับเสียงต่ำลง เป็นเพราะอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้า และจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หลัง

เสียง 44 ปรากฏในอัตราที่ใกล้เคียงกับเสียง 45 จากการสังเกต เสียง 44 นี้ถึงแม้จะเป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเหมือนกับเสียง 45 ทว่าเสียง 44 นี้จะสั้นและเบากว่าเสียง 45

เสียง 35 ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในปริบท 33 35 32 (ดูนางมี 4) การที่ระดับเสียงต่ำลง อาจเป็นเพราะอิทธิพลของจุดสิ้นสุดของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หน้า

เสียง 43 ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ตัวอย่างผิวเนินเสียง 43 นี้กับเสียง 45 แตกต่างกันมาก คือเป็นเสียงตกเสียงหนึ่งและเสียงขึ้นอีกเสียงหนึ่ง อันที่จริงทั้งสองเสียงนี้มีความสัมพันธ์กัน คือเมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ด้วยการฟัง ก็ได้สังเกตเห็นว่า ทั้งเสียงตก และเสียงขึ้น มีลักษณะพิเศษบางประการในตอนต้นและตอนท้ายตามลำดับ ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ห้ข้อมูลบางข้อความที่มีเสียงตกและเสียงขึ้นดังกล่าวด้วยเครื่อง Sound spectrograph (ดูภาคผนวก ค) พบว่าเสียงตกและเสียงขึ้นดังกล่าว มีรูปร่างในแผนภาพคลื่นเสียงเป็นเสียงขึ้นตกด้วยกันทั้งคู่ แต่ที่เราได้ยินเป็นเสียงตก หรือเสียงขึ้น คงจะเนื่องมาจากช่วงต้นของเสียงตกหรือช่วงท้ายของเสียงขึ้น มีความเข้มของเสียงต่ำนั่นเอง หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ช่วงต้นของเสียงตก หรือช่วงท้ายของเสียงขึ้นใช้ระยะเวลาในการเปล่งเสียงนี้สั้น

2. วรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียง หนักเบา	๐ {3}		1 {3}	II {1}
	เสียงวรรณยุกต์	45 {2}	33 {1}	45 {3}
นางมี	1	1	-	-
นางคำ	1	-	1	-
นางล้ม	-	-	2	1

ตารางที่ 48 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๘ มีสักลักษณะเป็นเสียงขึ้น ได้แก่เสียง 45 และเสียงระดับ ได้แก่เสียง 33 พบเสียงขึ้นปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ เสียงระดับปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักเท่านั้น

ในพยางค์ทั้ง 3 แบบ ๖.๘ มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 45 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 33 เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เพียง 1 ครั้งเท่านั้น ในปริบท $\overset{1}{3}2 \quad \overset{2}{3}3 \quad \overset{3}{4}2$ (ตุนางมี 6)

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ไม่พบ ๖.๘ ปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความ ผู้วิจัยจึงได้ลองสร้างสถานการณ์ เพื่อให้ผู้บอกภาษาพูดข้อความที่มีคำแสดงคำถามและที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ดังตัวอย่าง

42 32 32 45
 | | ๐ |
 ไน โตน งู กัด = (ใครถูกกัด)

32 545
 | "
 งู กัด = (งูกัดหรือ)

ในข้อความที่มีค่าแสดงค่าถามอยู่ในข้อความ สักลักษณะของ ๖.๘ ในพยางค์สุดท้ายมีสักลักษณะเป็นเสียง 45 และในข้อความที่ไม่มีค่าแสดงค่าถาม ๖.๘ มีสักลักษณะเป็นเสียง 545 เมื่อเขาไม่เชื่อ ถ้าเป็นการถามธรรมดาเสียงจะอ่อนลงเป็นเสียง 435 ทั้งเสียง 545 และ 435 ช่วงตกของเสียงจะใช้เวลานสั้นกว่าเสียงช่วงขึ้น

3. วารณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียง หนักเบา	๐ {7}		I {14}		II {4}
	เสียงวรรณยุกต์	45 {6}	33 {1}	45 {10}	43 {4}
นางมี	1	-	3	3	2
นางคำ	2	-	-	1	1
นางล้ม	3	1	7	-	1

ตารางที่ 49 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๘ มีสักลักษณะต่างๆ คือเป็นเสียงขึ้น ได้แก่เสียง 45 เสียงระดับ ได้แก่เสียง 33 เสียงตก ได้แก่เสียง 43 และเสียงตกขึ้น ได้แก่เสียง 434 เสียงขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนัก เสียงระดับ ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก เสียงตก ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก และเสียงตกขึ้น ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.๘ มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 45 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 43 และ 33 ความสัมพันธ์ระหว่างเสียง 43 และ 45 นั้นผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วข้างต้น (ดูหน้า 117)

เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ในปริบท 23 33 35 (ดูนางลัม 4) ที่เป็นเช่นนี้คงเนื่องมาจากอิทธิพลของจุดสิ้นสุดและจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ที่มายังหน้าและข้างหลัง

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะของ ๖.๘ เป็นเสียง 434 แทนที่ ซึ่งเสียงนี้พบปรากฏในพยางค์ตำแหน่งสุดท้าย ไม่สามารถปรากฏภายในข้อความได้ นอกจากเสียง 434 นี้ เสียงที่ปรากฏในพยางค์สุดท้ายได้คือเสียง 43 ถ้าเปรียบเทียบเสียง 43 กับเสียง 434 จะพบว่าเสียง 434 ปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการเน้นย้ำพิเศษ ส่วนเสียง 43 ปรากฏเมื่อพยางค์นั้นไม่ใช่ใจความสำคัญ และเป็นเรื่องสำหรับผู้ฟังเข้าใจกันมาก่อน (ดูนางคำ 6, นางมี 8)

4. สรุป

คำพูดต่อเนื่อง												
บอกเล่า			คำถาม				เน้นย้ำ					
-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย	-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย	-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย				
0	I	II	0	I	II	I	II	0	I	0	I	II
ร	ข	(ค)	ข	(ร)		คข		(ร)	(ค)	ข		คข

ข = ขึ้น ร = ระดับ ค = ตก คข = ตกขึ้น

ตารางที่ 50 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ ๘ ในคำพูดต่อเนื่อง

ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.๘ มีสักลักษณะเป็นเสียงขึ้น ได้แก่ เสียง 35, 45 เสียงตก ได้แก่เสียง 43 เสียงระดับ ได้แก่เสียง 33, 44 และเสียงตกขึ้น ได้แก่เสียง 434, 435, 545

สิ่งที่น่าสนใจของ ๖.๘ คือ เสียงขึ้น 45 และเสียงตก 43 มีความสัมพันธ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือเป็นเสียงขึ้นตกด้วยกันทั้งคู่

สัญลักษณ์ธรรมดาของ ๖.๘ คือ เสียงขึ้นตก ได้แก่เสียง 45 และ 43 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดา คือเสียงระดับ และเสียงตกขึ้น

สัญลักษณ์ธรรมดา ได้แก่ เสียงขึ้นตก ปรากฏในพยางค์ตำแหน่งใดก็ได้ ของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ พยางค์ดังกล่าวอาจเป็นพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักที่ลงเสียงหนัก หรือที่ลงเสียงหนักพิเศษก็ได้ ยกเว้นพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำที่ลงเสียงหนักพิเศษ และพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

สัญลักษณ์ไม่ธรรมดา ได้แก่ เสียงระดับ และเสียงตกขึ้น เสียงระดับ ปรากฏเฉพาะในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนักในตำแหน่งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตำแหน่งสุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ

เสียงตกขึ้น ปรากฏเฉพาะในพยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ และในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ ๑

วรรณยุกต์ ๑ ในคำเดี่ยวมีสัญลักษณ์เป็นเสียงกลางระดับ และสูงระดับ ในคำสองพยางค์ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงต่ำระดับ กลางระดับ และสูงระดับ พบเสียงกลางระดับและสูงระดับ ปรากฏได้ในพยางค์ทั้ง ๓ แบบ ส่วนเสียงต่ำระดับ ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักและที่ลงเสียงหนักเท่านั้น

1. วรรณยุกต์ ๑ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

การลงเสียงหนักเบา	0 {5}		1 {4}		II {-}
เสียงวรรณยุกต์	44 {3}	33 {2}	33 {3}	22 {1}	- {-}
นางมี	3	1	1	-	-
นางคำ	-	-	2	1	-
นางลิ้ม	-	1	-	-	-

ตารางที่ 51 : สัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ ๑ ในคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๑ มีสัญลักษณ์เป็นเสียงระดับ คือ เสียงต่ำระดับ ได้แก่ 22 เสียงกลางระดับ ได้แก่ 33 และเสียงสูงระดับ ได้แก่ 44

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ๖.๑ มีสัญลักษณ์เป็นเสียง 44 และ 33 โดยมีอัตราการปรากฏใกล้เคียงกัน แต่เสียง 44 พบในผู้บอกภาษาคนเดียวคือ นางมี

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.๑ มีสัญลักษณ์ธรรมดาเป็นเสียง 33 และสัญลักษณ์ไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22 เสียง 22 ปรากฏเพียง 1 ครั้งเท่านั้น ใน

ปรับท 23 22 32 (ตุนางคำ 20) ส่วนในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ ไม่มีข้อมูลปรากฏ

2. วรณยุกต์ 9 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

การลงเสียงหนักเบา	0 {9}		I {4}		II {-}
	เสียงวรรณยุกต์	33 {5}	44 {4}	33 {3}	44 {1}
นางมี	-	1	1	-	-
นางคำ	2	3	1	-	-
นางล้ม	3	-	1	1	-

ตารางที่ 52 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 9 ในคำพูดต่อเนื่องแบบคำถาม

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.9 มี สักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 33 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44 สังเกตเห็นว่า เสียง 44 ปรากฏเมื่อผู้พูดมีความตั้งใจในการเปล่งเสียง

จากข้อมูลไม่พบ ๖.9 ปรากฏในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของข้อความ ผู้วิจัย จึงได้สร้างสถานการณ์ให้ผู้บอกภาษาพูด ทั้งในกรณีที่มีคำแสดงคำถามหรือไม่มี คำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ดังตัวอย่าง

43 32 33
I 0 I
ไผ่ กิน มด = (ใครกินมด)

32 44
I II
กิน มด = (กินมดหรือ)

ความแตกต่างของระดับเสียงของคำว่า "มด" อธิบายได้ดังนี้ว่า ในข้อความที่มีค่าแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ซึ่งเป็นการถามแบบธรรมดา ผู้พูดต้องการทราบที่ "ใครเป็นคนกินมด" ในขณะที่ข้อความที่ไม่มีค่าแสดงคำถามอยู่ในข้อความ ผู้พูดไม่ได้ต้องการทราบที่ "ใครกินมด" แต่เขาไม่เชื่อในสิ่งที่เขาได้ยิน หรือเป็นการไม่เห็นด้วย

3. วรรณยุกต์ 9 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

การลงเสียงหนักเบา	0 {3}		1 {8}			II {2}
เสียงวรรณยุกต์	33 {2}	44 {1}	33 {4}	44 {2}	22 {2}	44 {2}
นางมี	1	1	2	1	-	1
นางคำ	-	-	-	-	2	-
นางลิ้ม	1	-	2	1	-	1

ตารางที่ 53 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 9 ในคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ

ในคำพูดต่อเนื่องแบบนี้ ๖.๙ มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับ คือ เสียงต่ำระดับ ได้แก่ 22 เสียงกลางระดับ ได้แก่ 33 และเสียงสูงระดับ ได้แก่ 44

ในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ๖.๙ มีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 33 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 44 และ 22

เสียง 44 พบปรากฏในพยางค์ที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก ในปริบท $33 \overset{\circ}{44} 33$ (ดูนางมี 14) และในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ในปริบท $32 \overset{\circ}{44} \overset{\circ}{44}$ (ดูนางมี 17) และ $44 \overset{\circ}{44} \overset{\circ}{44}$ (ดูนางลิ้ม 7) ผู้วิจัยสังเกตว่าเป็นเสียง 44 เมื่อผู้พูดมีความตั้งใจในการเปล่งเสียง

เสียง 22 พบปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักเท่านั้น โดยผู้บอกภาษาคนเดียว คือ นางคำ เสียงนี้ปรากฏต้นข้อความหน้าเสียง 225 และในปริบท

33 22 223 (ดูนางคำ 1, 2) การที่ระดับเสียงต่ำลงน่าจะเป็นเพราะอิทธิพลของจุดเริ่มต้นของระดับเสียงวรรณยุกต์ของพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษที่มาจากข้างหลัง

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนักพิเศษ สักลักษณะของ ๖.9 เป็นเสียง 44 เท่านั้น

4. สรุป

คำพูดต่อเนื่อง											
บอกเล่า			คำถาม				เน้นย้ำ				
-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย	-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		-พ.สุดท้าย		+พ.สุดท้าย		
0	I	-	0	I	I	II	0	I	0	I	II
44	33	-	33		44		33				44
33	(22)		(44)		33		(44)		33	22	
							(22)				

ตารางที่ 54 : สักลักษณะของวรรณยุกต์ 9 ในคำพูดต่อเนื่อง

ในคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ๖.9 มีสักลักษณะเป็นเสียงระดับเท่านั้น ได้แก่เสียง 22, 33, และ 44 โดยมีสักลักษณะธรรมดาเป็นเสียง 33 และสักลักษณะไม่ธรรมดาเป็นเสียง 22 และ 44

สักลักษณะธรรมดา ได้แก่เสียง 33 ปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบในตำแหน่งใดก็ได้ของคำพูดต่อเนื่องทั้ง 3 แบบ ยกเว้น พยางค์สุดท้ายที่ลงเสียงหนักพิเศษของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำ และพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบคำถามที่ไม่มีคำแสดงคำถามอยู่ในข้อความ

สักลักษณะไม่ธรรมดา ได้แก่เสียง 22 และ 44 เสียง 22 ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก พยางค์อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบบอกเล่า และแบบเน้นย้ำ และในพยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำที่ไม่ได้ลงเสียงหนัก และที่ลงเสียงหนัก

เสียง 44 ปรากฏในพยางค์ทั้ง 3 แบบในตำแหน่งใดก็ได้ของคำพูดต่อ
เนื่องทั้ง 3 แบบ ยกเว้น พยางค์สุดท้ายของคำพูดต่อเนื่องแบบเน้นย้ำที่ไม่ได้ลง
เสียงหนัก (ถึงแม้ในข้อมูลไม่พบเสียงนี้ปรากฏในพยางค์ที่ลงเสียงหนักในตำแหน่ง
อื่นๆที่ไม่ใช่พยางค์สุดท้ายของข้อความแบบบอกเล่า ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดภาษาลาวแจ้งว่า
ใช้เสียง 44 ในพยางค์ดังกล่าวได้)



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย